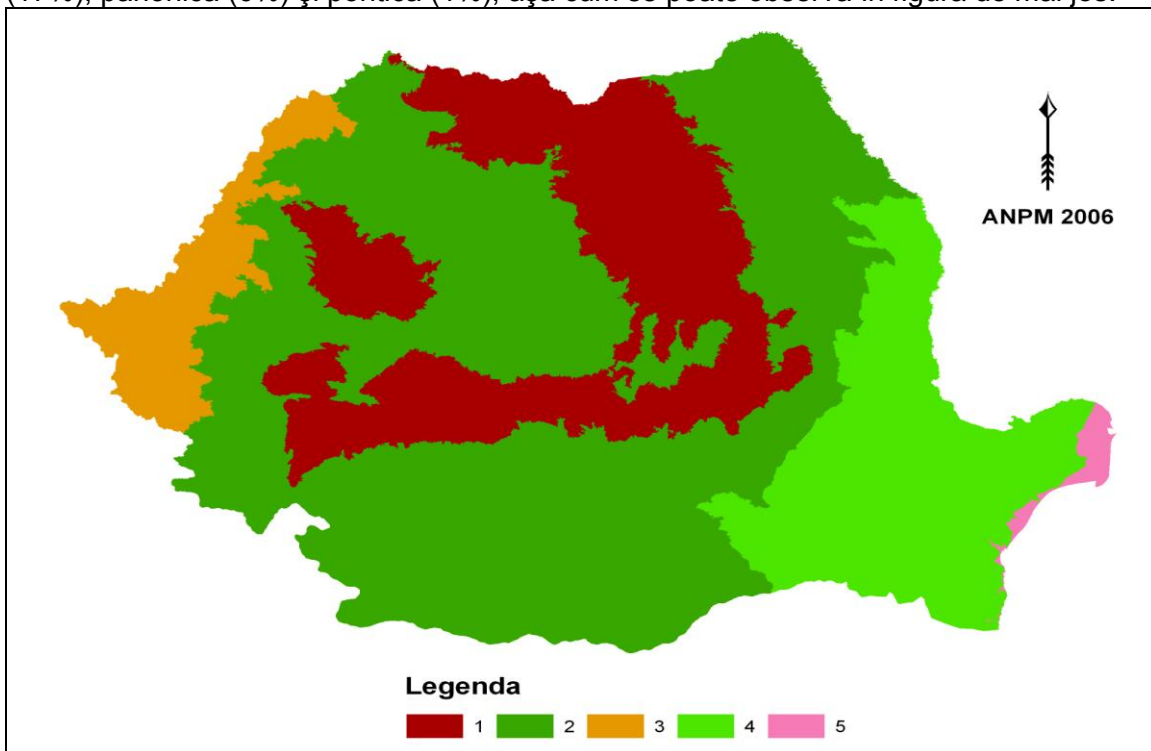

BIODIVERSITATE, BIOSECURITATE, MEDIU MARIN ȘI COSTIER

Biodiversitatea

Conservarea biodiversității reprezintă în perioada actuală una din problemele importante la nivel internațional. Mediul natural al Europei este deosebit de bogat, deținând printre altele un mare număr de ecosisteme și habitate. În România, conservarea și protecția naturii se realizează, în special, prin declararea și constituirea la nivel național a unei rețele de arii protejate de diferite categorii.

Ca o consecință a poziționării sale geografice, țara noastră se bucură de existența unei biodiversități unice atât la nivelul ecosistemelor și speciilor, cât și la nivel genetic. Pe teritoriul României se reunesc nu mai puțin de cinci regiuni biogeografice, dintre care două, cea stepică și cea pontică, reprezintă elemente naturale noi adăugate la zestrea Uniunii Europene, marcând introducerea a numeroase noi tipuri de habitate și specii. Cele cinci regiuni biogeografice sunt: continentală (53%), alpină (23%), stepică (17%), panonică (6%) și pontică (1%), așa cum se poate observa în figura de mai jos.

Regiuni biogeografică: 1 – alpină; 2 – continentală; 3 – panonică; 4 – stepică; 5 – pontică.

Noțiunea de "habitat natural", așa cum este definită în *Directiva Habitate nr.92/43/CEE* privind conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, se referă la zone terestre sau acvatice ce se disting prin caracteristici geografice, abiotice și biotice, în întregime naturale sau seminaturale.

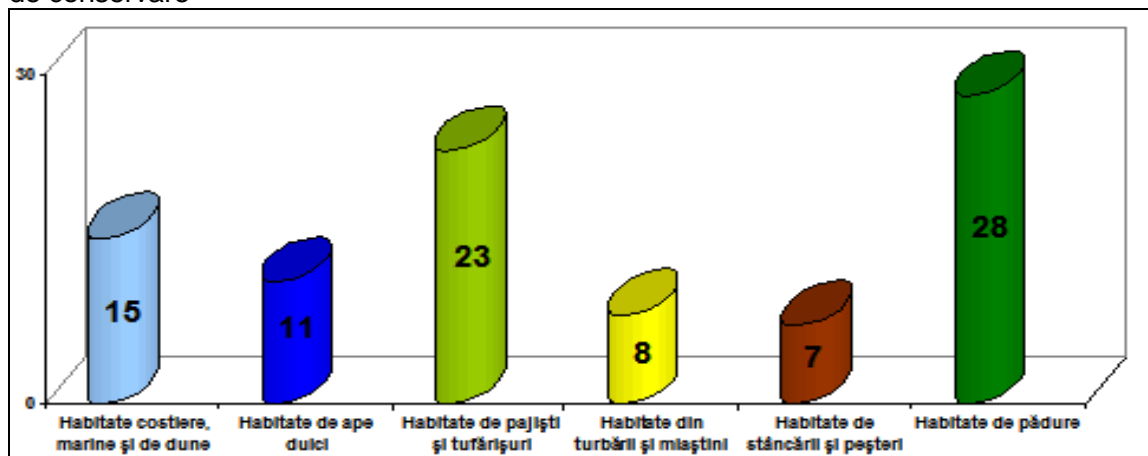
Țara noastră este gazda unor tipuri unice și extinse de habitate, de la păduri mature aproape virgine, pajiști și stepe bogate în specii floristice, la mlaștini întinse, posibil, fără echivalent în Uniunea Europeană. De asemenea, lanțul carpatic reprezintă un bastion vital al carnivorelor mari. România deține 5500 exemplare de urs brun, 3500 exemplare de lup și 1600 exemplare de râs eurasiatic, reprezentând procente ridicate

din efectivele acestor specii de carnivore mari, la nivelul continentului european. Aceasta situează în mod ferm țara noastră pe harta Uniunii Europene, ca o importantă zonă naturală.

Habitatele naturale și seminaturale, întâlnite la nivel național caracterizează mediul acvatic, terestru și subteran:

- habitate acvatice – habitate marine, costiere și de apă dulce;
- habitate terestre – habitat de pădure, de pajiști și tufărișuri, habitat de turbării și mlaștini, habitat de stepă și silvostepă;
- habitate subterane – habitat de peșteră.

Tipuri de habitate naturale a căror conservare necesită declararea ariilor speciale de conservare

Conservarea diversității biologice se realizează prin intermediul Rețelei Ecologice „Natura 2000”. Programul Natura 2000 reprezintă o structură de protejare a naturii, protejare care nu înseamnă neapărat „limitări și restricții”. Natura 2000 permite atât conservarea cât și dezvoltarea pe mai departe a biodiversității României. Astfel, se observă oportunități în numeroase direcții: de la un turism durabil la o combinație între activitățile agricole și alternativele de protejare a naturii.

Rețeaua Natura 2000 este principalul instrument al Uniunii Europene pentru conservarea naturii. Este o rețea pe teritoriul Uniunii Europene unde speciile de plante și animale vulnerabile, cât și habitatele importante, trebuie protejate. Este alcătuită din:

- Arii Speciale de Conservare, pentru conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice incluse în Directiva Habitate;
- Arii de Protecție Specială Avifaunistică, pentru conservarea păsărilor sălbatice incluse în Directiva Păsări;

Implementarea rețelei Natura 2000 în România reprezintă o oportunitate ideală pentru a evidenția efortul comun al autorităților, ONG-urilor, instituții științifice și a publicului larg efort care a condus la protejarea moștenirii comune: natura.

Declararea siturilor „Natura 2000” se va face:

- într-o singură etapă pentru Ariile de Protecție Specială Avifaunistică, constituite conform Directivei Păsări, prin declararea lor la nivel național și comunicarea listei cu Situri de Importanță Comunitară la Comisia Europeană, până în anul 2007;
- în trei etape pentru Ariile Speciale de Conservare constituite conform Directivei Habitate:
 - elaborarea listei potențialelor Situri de Importanță Comunitară și înaintarea acestora Comisiei Europene în 2007;
 - selectarea listei cu propunerile de Situri de Importanță Comunitară, în cadrul unor seminarii biogeografice, care vor avea

loc în fiecare regiune biogeografică în parte, cu participarea reprezentanților Comisiei Europene, ai Guvernului și ONG-urilor, în intervalul 2009–2010;

- siturile de Importanță Comunitară devin Arii Speciale de Conservare, creându-se Rețeaua Ecologică Europeană „Natura 2000”.

Datorită poziției geografice a României flora și fauna prezintă influențe mediteraneene, oceanice și continentale. Diversitatea florei și faunei, constă în existența unor extinse habitate forestiere și alpine nealterate, asociate lanțului muntos al Carpaților, precum și în existența unor populații de lupi, urși, capre negre și râși, care sunt considerate a fi cele mai mari din Europa.

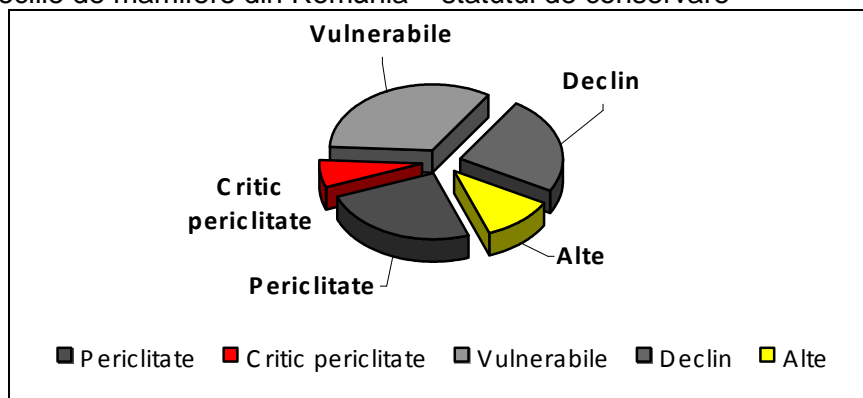
Țara noastră este renumită prin diversitatea floristică adăpostind 3.630 specii de plante, din care până în prezent 23 de specii sunt declarate monumente ale naturii, precum și 688 specii de alge.

Datorită habitatelor sale foarte diverse, România are o faună deosebit de bogată adăpostind 105 specii de mamifere, 19 specii de amfibieni, 25 specii de reptile, 216 specii de pești, 410 specii de păsări, 30.000 specii de insecte, 860 specii de crustacee, 688 specii de moluște.

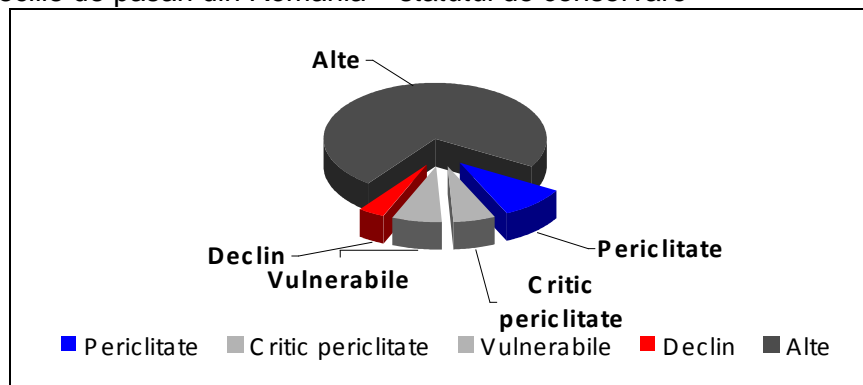
Din cele 105 specii de mamifere identificate în România 26 specii sunt periclitate, 7 specii sunt critic periclitate, 35 specii sunt vulnerabile, 25 specii sunt în declin.

Speciile de mamifere din România – statutul de conservare

Au fost identificate în țara noastră 410 specii de păsări, din care 40 specii sunt periclitate, 25 specii sunt critic periclitate, 30 specii sunt vulnerabile, 16 specii sunt în declin.

Speciile de păsări din România – statutul de conservare

Pe teritoriul României au fost identificate:

- Specii de interes comunitar
- Specii de interes național

Specii de interes comunitar sunt cele care necesită desemnarea de arii speciale de conservare (SAC) și a ariilor de protecție specială avifaunistică (SPA).

Specii de interes național sunt acele specii de interes național care necesită o strictă protecție.

În România există o mare varietate de specii de floră și faună, valoroase din punct de vedere economic și social, fiind utilizate în diverse sectoare. În anul 2006 au fost eliberate, conform *Ordinul nr. 647/2001 pentru aprobarea procedurii de autorizare a activităților de recoltare, capturare și/sau achiziție și comercializarea pe piața internă sau la export a plantelor și animalelor din flora și fauna sălbatică, precum și a importului acestora*, un număr de 1.170 autorizații (399 pentru faună, 771 pentru floră) pentru activități de recoltare, capturare, și/sau achiziție și comercializare pe piața internă a plantelor și animalelor din flora și fauna sălbatică. Menționăm câteva dintre aceste specii de floră și faună valorificate economic: coada șoricelului păducel, urzică moartă albă, ciuboțica cucului, podbal, soc, tei argintiu, sunătoare, mușețel, gălbenele, zmeur, cerb comun, mistreț, vulpe, ieruncă, lișița etc. Dintre ciuperci amintim: ghebe, hribi, gălbiori etc.

Ariile protejate, prin valoarea lor naturală și gradul redus al intervenției umane pe teritoriul lor, sunt cele mai bune exemple și modele pentru sistemele ecologice naturale și seminaturale.

La nivel european, România deține cel mai diversificat și valoros patrimoniu natural, însă suprafața totală a ariilor protejate este încă mult sub media Uniunii Europene – 7%, față de 15%.

Potrivit *Legii nr.345/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 236/2000 privind regimul ariilor naturale protejate, conservare a habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată și modificată de Legea nr. 462/2001*, în țara noastră există mai multe categorii de arii protejate, care se diferențiază în principal în funcție de regimul de ocrotire, conservare și utilizare:

- rezervații științifice;
- parcuri naționale;
- monumente ale naturii;
- rezervații naturale;
- parcuri naturale;
- rezervații ale biosferei;
- zone umede de importanță internațională;
- situri naturale ale patrimoniului universal;
- arii speciale de conservare;
- arii de protecție specială avifaunistică ;

Ariile naturale protejate sunt declarate prin *Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului național, secțiunea III, zone protejate*.

Pentru țara noastră au fost declarate la nivel internațional trei Rezervații ale Biosferei: Delta Dunării(1991), Retezat (1979), Pietrosul Rodnei (1979) și 5 situri Ramsar: Delta Dunării (1991), Insula Mică a Brăilei (2001), Lunca Mureșului(2006), Complexul Piscicol Dumbrăvița(2006), Lacul Techirghiol(2006).

În anul 2004 a fost aprobată *Hotărârea de Guvern 2151/2004* privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone.

În anul 2005 a fost adoptat *Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 1198 pentru actualizarea anexelor nr. 2, 3, 4 și 5 ale Legii nr. 462/2001 pentru aprobarea*

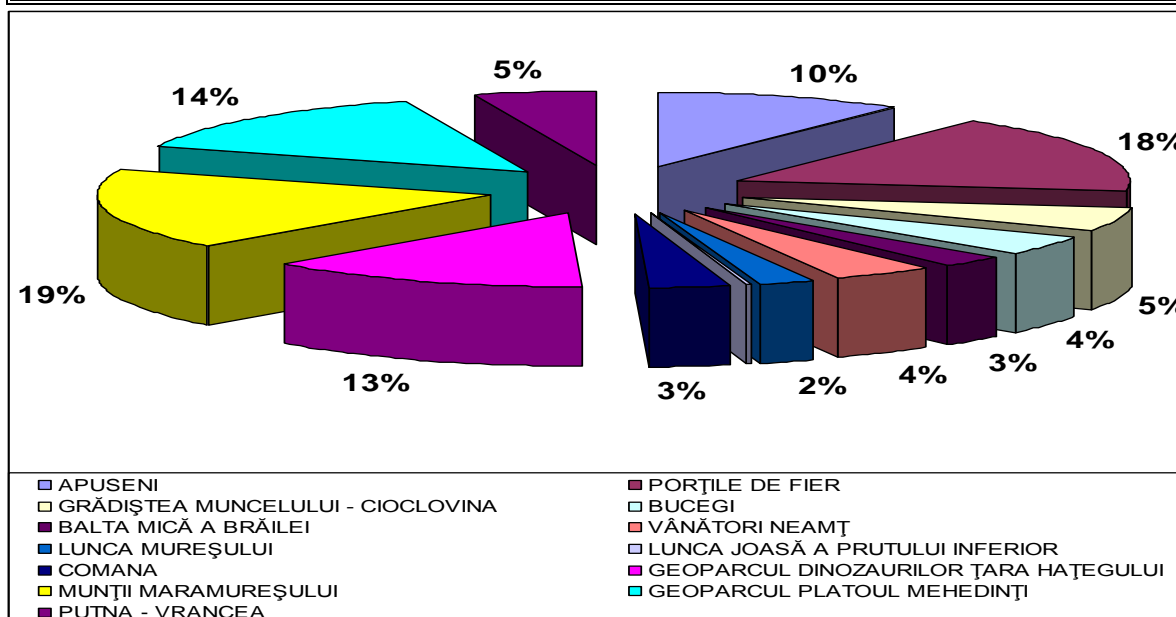
Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.236/2001 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice. De asemenea, a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 1581/2005 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone, fiind instituit regimul de arie naturală protejată pentru un parc național, trei rezervații naturale și o arie de protecție specială avifaunistică.

Ariile naturale protejate pot fi încredințate în *custodie*. Acest proces este reglementat prin *Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 494/2005 privind aprobarea procedurilor de încredințare a administrării și de atribuire în custodie a ariilor naturale protejate*, ordin care abrogă *Ordinul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor nr. 850/2003 privind procedura de încredințare a administrării sau de atribuire a custodiei ariilor naturale protejate*.

În România există 26 de parcuri naționale și naturale (13 parcuri naționale și 13 parcuri naturale). Aceste parcuri se încadrează, conform clasificării IUCN, în categoriile II respectiv V. Parcul național reprezintă o arie naturală protejată administrată, în special, pentru protecția ecosistemelor și pentru recreere, iar parcul natural se constituie, în special, pentru conservarea peisajului.

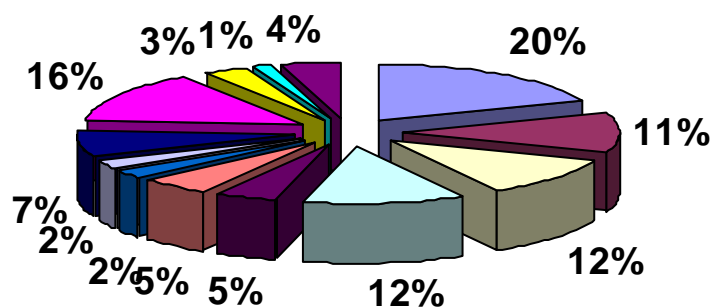
Parcuri Naturale în România în anul 2006

Nr.crt.	Denumirea parcului natural	Județul	Suprafața (ha)
1	Apuseni	Alba, Bihor, Cluj	76022
2	Porțile de Fier	Caraș Severin, Mehedinți	128196
3	Grădiștea Muncelului - Cioclovina	Hunedoara	38116
4	Bucegi	Brașov, Dâmbovița, Prahova	32598
5	Balta Mică a Brăilei	Brăila	20460
6	Vânători Neamț	Neamț	30841
7	Lunca Mureșului	Arad, Timiș	17428
8	Lunca joasă a Prutului inferior	Galați	1169
9	Comana	Giurgiu	24963
10	Geoparcul Dinozaurilor Țara Hațegului	Hunedoara	100487
11	Munții Maramureșului	Maramureș	133419
12	Geoparcul Platoul Mehedinți	Mehedinți	106492
13	Putna - Vrancea	Vrancea	38190
Suprafața totală			748381

Parcuri Naționale în România în anul 2006

Nr.crt.	Denumirea parcului	Județul	Suprafața (ha)
1	Domogled - Valea Cernei	Caraș-Severin, Mehedinți, Gorj	61190.03
2	Semenic - Cheile Carașului	Caraș-Severin	36219.39
3	Cheile Nerei - Beușnița	Caraș-Severin	36706.99
4	Retezat	Hunedoara	38117.06
5	Piatra Craiului	Argeș, Brașov	14781.33
6	Cozia	Vâlcea	16720.65
7	Cheile Bicazului - Hășmaș	Harghita, Neamț	6933.23
8	Ceahlău	Neamț	7739.05
9	Călimani	Bistrița-Năsăud, Harghita, Mureș,	23915.37
10	Rodna	Bistrița-Năsăud, Maramureș,	47207
11	Munții Măcinului	Tulcea	11114.15
12	Buila - Vânturarița	Vâlcea	4490.5
13	Defileul Jiului	Gorj, Hunedoara	13782
Suprafața totală			318917

DOMOGLED - VALEA CERNEI	SEMENIC - CHEILE CARAȘULUI	CHEILE NEREI - BEUȘNIȚA
RETEZAT	PIATRA CRAIULUI	COZIA
CHEILE BICAZULUI - HĂȘMAȘ	CEAHLĂU	CĂLIMANI
RODNA	MUNȚII MĂCINULUI	BUILA - VÂNTURARIȚA
DEFILEUL JIULUI		

Din rețeaua națională de arii naturale protejate, Rezervația Deltei Dunării se distinge, atât ca suprafață, cât și ca nivel al diversității biologice, având triplu statut internațional: Rezervație a Biosferei, Sit Ramsar (zonă umedă de importanță internațională), Sit al Patrimoniului Mondial Natural și Cultural. Conceptul și denumirea de „Rezervație a Biosferei” au fost promovate cu peste 25 de ani în urmă (1971), prin Programul „Omul și Biosfera” (MAB), sub auspiciile UNESCO. Prin acest concept s-a avut în vedere conservarea unor zone naturale caracteristice, ecosisteme reprezentative capabile de menținere și extindere a unor specii de plante și animale pe cale de dispariție sau în pericol.

Delta Dunării propriu-zisă este cea mai mare componentă a rezervației și are o suprafață totală de circa 4.178 km², din care cea mai mare parte se găsește pe teritoriul României, circa 82%, restul (circa 18%), fiind situată pe partea stângă a brațului Chilia, inclusiv delta secundară a acestuia, în Ucraina.

Conform statutului de organizare a rezervației, se delimitează trei categorii de zone caracteristice:

- zone cu regim de protecție integrală (au fost delimitate 18 zone naturale, a căror suprafață totală este de circa 50.600 ha – ce reprezintă 8,7% din suprafața totală a rezervației);
- zone tampon (cu o suprafață totală de circa 223.000 ha – 38,4% din suprafața totală a rezervației);
- zone economice sau zone de tranziție (cu o suprafață de circa 306.100 ha – 52,9% din suprafața rezervației). În această categorie sunt incluse și zonele degradate de impactul antropic, destinate reconstrucției ecologice (circa 11.425 ha – 2%).

Pe teritoriul rezervației există o mare varietate de specii de floră și faună sălbatică cu importanță economică și socială, fiind un adevărat muzeu al biodiversității, cu 30 tipuri de ecosisteme, 5.137 specii din care 1.689 specii de floră și 3.448 specii de faună. Din rândul acestora unele sunt protejate prin Convenția de la Berna. Delta Dunării este un adevărat paradis pentru păsări, fiind un loc de popas natural pentru păsările migratoare, unele dintre ele fiind specii rare, amenințate cu dispariția în alte zone ale lumii: pelicanul creț, barza albă, egreta mare, egreta mică, gâsca cu gât roșu, cormoranul mic.

Pelicanul comun este pasărea cea mai reprezentativă din zona Deltei Dunării, el fiind răsfățatul acestui paradis al păsărilor.

Parcul Național Retezat, fiind și Rezervație a Biosferei, inclus în rețeaua internațională a rezervațiilor biosferei de către Comitetul UNESCO "*Om și Biosferă*" (1979) este localizat în partea vestică a României, (cel mai vechi parc național din România, fiind astfel declarat prin lege în anul 1935). El este destinat conservării frumuseților acestor munți și a florei endemice de aici. Altitudinile variază între 794 m și 2509 m. Inima rezervației este cirul glaciar al Bucurei, unde s-a înființat, în 1955, o zonă științifică (rezervație integrală), în care pășunatul, pescuitul, vânătoarea și exploatarea forestieră sunt interzise.

Parcul Retezat este renumit prin diversitatea floristică, adăpostind aproape 1.190 specii de plante superioare din cele peste 3.450 cunoscute în România. Fauna este reprezentată de cerb, căprioară, capra neagră, marmota, mistrețul, ursul, jderul, pisica sălbatică, cocoșul de munte, ierunca, vulturul sur, acvila de munte.

În arealele calcaroase se întâlnește vipera. Păstrăvii populează lacurile și râurile. În parc se fac cercetări asupra florei, vegetației, faunei agropastorale și cinegetice.

Parcul Național Munții Rodnei reprezintă cea mai mare arie protejată localizată în grupul nordic al Carpaților Orientali, acoperind o suprafață de peste 46 399 hectare, din care 900 de hectare au fost declarate în 1979 ca Rezervație a Biosferei, în cadrul programului UNESCO-MAB.

Rezervația a fost înființată în anul 1932 – la început fiind protejat numai golul de munte din jurul Vf. Pietrosu (183 ha). Mai târziu suprafața rezervației a fost extinsă ajungând la 3300 ha. În prezent Rezervația Biosferei are o suprafață de 44 000 ha, dintre care 8200 ha este zonă de protecție integrală, 11 800 ha zonă tampon și 24 000 ha zonă de tranziție). În ce privește baza legală actuală, Rezervația Biosferei se suprapune pe aceeași suprafață cu Parcul Național Munții Rodnei, care are 46399 ha

Situri Ramsar. Zonele umede au fost definite ca fiind întinderile de bălți, mlaștini, ape naturale sau artificiale, permanente sau temporare, unde apa este stătătoare sau curgătoare, dulce sau sărată, inclusiv întinderi de apă marină a căror adâncime la reflux nu depășește șase metri.

Data de 2 februarie a fost stabilită ca Zi Mondială a Zonelor Umede prin semnarea la Ramsar, în Iran–1971, a

Convenției asupra zonelor umede de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice.

La nivelul anului 2006, România deține 5 situri Ramsar: Delta Dunării, Insula Mică a Brăilei, Lunca Mureșului, Complexul Piscicol Dumbrăvița, Lacul Techirghiol.

Deteriorarea capitalului natural este un proces real, extrem de complex, de lungă durată și cu o evoluție strict dependentă de ritmul, formele și forțele dezvoltării sistemelor socio-economice. Printre principalii factori care au dus la degradarea naturii sunt:: desecarea luncii inundabile a Dunării, distrugerea propriu-zisă a habitatelor prin construirea de obiective urbane, industriale, de agrement, crearea lacurilor de acumulare, creșterea poluării apelor și solului, creșterea folosirii pesticidelor, uciderea directă a animalelor de către oameni, supraexploatarea resurselor naturale, realizată prin minerit, pășunat excesiv ce îngreunează regenerarea naturală a vegetației arboricole, extragerea excesivă de masă lemnoasă din pădurile private și de stat, reprezintă o permanentă amenințare la adresa biodiversității, prin cantitățile exploatare, prin modul de extragere a arborilor din parchete pe cursul pâraielor de munte, poluarea, lucrările de amenajare a teritoriului, turismul necontrolat practicat intens.

Biosecuritate

Biosecuritatea este reprezentată de un spectru larg de măsuri (politici de biosecuritate, regim de reglementări, măsuri științifice și tehnice) aplicate într-un cadru organizat, necesar minimalizării riscurilor potențiale pe care biotehnologia modernă le poate aduce asupra echilibrului natural al mediului înconjurător și sănătății umane. Domeniul biosecurității este indisolubil legat de cercetarea fundamentală și aplicativă impunându-se orientarea rapidă și eficientă a politicii de cercetare spre dezvoltarea capacităților de cercetare în domeniul biotehnologiilor moderne (resurse umane, management performant, alocare de fonduri, sprijinirea prin programe guvernamentale).

O evaluare a capacității de cercetare în acest domeniu, realizată la finele anului 2004 în cadrul proiectului UNEP/GEF „*Crearea cadrului național de biosecuritate pentru România*” a relevat faptul că, dacă în România există specialiști în domeniu, resursele financiare nu au fost orientate în sensul dezvoltării capacității de cercetare în domeniul biotehnologiilor moderne.

Obținerea, testarea, utilizarea și comercializarea organismelor modificate genetic (plante, animale sau microorganisme) sunt supuse, în toate țările, unui regim special de reglementare, autorizare și administrare, care stabilește cadrul juridic și instituțional menit să elimine sau să reducă riscurile de producere a unor efecte negative asupra sănătății oamenilor, diversității biologice, echilibrului ecologic și calității mediului înconjurător.

Aceste reglementări au la bază principiul precauției și includ proceduri detaliate privind evaluarea și managementul riscurilor.

Începând cu anul 2000, România a promovat o politică de deschidere față de introducerea pe piață și în mediu a plantelor de cultură modificate genetic. În acest context, a fost elaborată OUG 49/2000 *privind regimul de obținere, testare, utilizare și comercializare a organismelor modificate genetic prin tehnicile biotehnologiei moderne, precum și a produselor rezultate din acestea*. Doi ani mai târziu, are loc promulgarea legii 214/2002 de aprobare cu completări și modificări a OUG 49/2000.

România este practic una dintre primele țări din S-E Europei care și-a reglementat propriul cadru național de biosecuritate. La nivel internațional, România a semnat în data de 11 octombrie 2000, în calitate de Parte la Convenția privind Diversitatea Biologică, Protocolul de la Cartagena privind Biosecuritatea, pe care l-a ratificat în 30 iunie 2003 prin Legea 59/2003. Protocolul a intrat în vigoare începând cu data de 28 septembrie 2003.

Autoritatea națională competentă, responsabilă pentru primirea notificărilor referitoare la utilizarea organismelor modificate genetic, în conformitate cu Ordonanța Guvernamentală nr. 49/2000 privind regimul de obținere, testare, utilizare și

comercializare a OMG prin tehnicile biotehnologiei moderne, precum și a produselor rezultate din acestea, aprobată cu completări și modificări prin Legea nr. 214/2002, este Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor.

Înainte de introducerea în mediu sau pe piață a unui OMG, orice persoană juridică, trebuie să prezinte o notificare la MMGA, prin care să solicite obținerea acordului și/sau autorizației privind activitățile care implică OMG. După primirea notificării, MMGA, pe baza informațiilor cuprinse în dosarul tehnic, poate să înceapă procedura de autorizare, care constă în:

- informarea și consultarea publicului cu privire la notificarea primită
- consultarea CSB
- solicitarea avizelor autorităților publice centrale pentru agricultură (MAPDR), sănătate (MS), siguranța alimentelor (ANSV-SA), protecția consumatorilor (ANPC).

MMGA nu poate emite autorizația pentru introducerea deliberată în mediu a unei plante de cultură modificată genetic fără ca aceasta să fie testată și omologată de Institutul de Stat pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor (ISTIS).

După primirea avizelor de la CSB și celelalte autorități implicate (MAPDR, MS, ANSV-SA, ANPC), precum și după consultarea publicului, MMGA emite Acordul de import și Autorizația privind activitățile care implică OMG.

În anul 2006 au fost emise 6 acorduri de import și 8 autorizații privind activitățile care implică OMG companiilor Monsanto , Pioneer și Syngenta.

Obiectivele evaluării riscurilor asupra mediului constau în identificarea și evaluarea posibilelor efecte negative pe care OMG le poate avea asupra sănătății umane sau asupra mediului, pe parcursul introducerii deliberate în mediu sau pe piață, efecte ce pot fi directe sau indirecte și care pot apărea imediat sau cu întârziere. Evaluarea trebuie realizată pentru a se stabili dacă este necesară sau nu dezvoltarea unui plan de management al riscurilor, iar în cazul în care acesta este necesar se vor preciza cele mai bune metode de aplicare.

În conformitate cu OUG nr. 49/2000, aprobată cu completări și modificări prin Legea 214/2002, activitățile care privesc organismele modificate genetic sunt supuse procedurii de monitorizare asupra potențialelor efecte negative asupra sănătății umane și mediului înconjurător. Activitatea de monitorizare se desfășoară după obținerea autorizației de introducere deliberată în mediu sau pe piață a organismelor modificate genetic. Datele colectate în urma monitorizării oferă noi informații privind impactul introducerii unui nou organism modificat genetic în mediu sau pe piață. Dacă apar astfel de date noi, acestea trebuie să fie luate în considerare în realizarea următoarelor studii de evaluare a riscurilor asupra mediului.

Etichetarea și trasabilitatea sunt elemente importante ale activităților care urmează după procedura de autorizare din cadrul sistemului de biosecuritate. HG nr. 173/2006 are ca scop facilitarea etichetării corespunzătoare, monitorizarea efectelor asupra mediului și, după caz, asupra sănătății umane și sănătății animale și aplicarea măsurilor corespunzătoare de management al riscului, ce includ, dacă este necesar, retragerea de pe piață a produselor. Trasabilitatea, poate fi realizată numai în urma etichetării corespunzătoare de-a lungul întregului lanț, începând cu organismele modificate genetic din laboratorul amelioratorilor și continuând cu producătorii de semințe, fermieri, procesatori și/sau importatori/exportatori. Aceasta va deveni efectivă în România după implementarea Regulamentului nr. 1830/2003 și prin asigurarea mijloacelor de detecție și analiză a OMG.

Controlul implementării legislației este de o importanță deosebită pentru credibilitatea sistemului de biosecuritate. Funcționarea unui corp de inspecție de biosecuritate și a unor laboratoare acreditate în detectarea și cuantificarea OMG, sunt condiții esențiale pentru organizarea unui sistem funcțional în acest domeniu. Pentru asigurarea funcționării sistemului de control al organismelor modificate genetic și

coordonarea adecvată a activităților de către autoritățile competente, a fost încheiat un protocol de colaborare între Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor – Garda Națională de Mediu, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor și Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.

În anul 2006 comisarii Gărzii de Mediu au efectuat 520 de controale și au aplicat 39 de sancțiuni: 16 contravenții în valoare de 209 000 RON și 23 de avertismente. A fost aplicată o măsură penală pentru cultivarea de plante superioare modificate genetic în ariile naturale protejate. Au fost identificați 227 de cultivatori care au cultivat soia modificată genetic, pe o suprafață de 8100,26 hectare, care nu erau autorizați de către Direcțiile Agricole Județene.

Singura specie modificată genetic cultivată în România în scop comercial, având aprobare oficială, în conformitate cu prevederile Legii 214/2002, este soia tolerantă la glifosat (ingredientul activ al erbicidului Roundup Ready). Conform Strategiei privind organismele modificate genetic în România, în perspectiva aderării la UE, aprobată de Guvernul României, pentru anul 2006, s-a avut în vedere acceptarea continuării cultivării de soia modificată genetic cu respectarea următoarelor condiții:

- limitarea cultivării de soia modificată genetic doar în zonele de favorabilitate pedo-climatică pentru această specie și care nu se suprapune cu zone de potențial pentru cultura de produse ecologice, tradiționale sau cu indicație de origine geografică, precum și cu localitățile situate în zona montană conform legislației în vigoare
- obligativitatea operatorilor de pe filiera soia modificată genetic de a fi organizați în asociații profesionale pe întreaga filieră (distribuție de inputuri, producție, procesare, comercializare). Aceste asociații trebuie să aibă prevăzute în statut obiectivul de a asigura monitorizarea internă a membrilor în ceea ce privește suprafețele cultivate, cantitățile produse și livrate, etichetarea produselor, precum și transparența privind activitățile cu aceste produse, și punerea la dispoziție a acestor date instituțiilor de stat, conform legislației în vigoare.

În anul 2006 au fost depuse la MMGA 9 dosare de notificare, de companiile Monsanto, Pioneer și Syngenta. În urma procesului de evaluare MMGA a emis 6 acorduri de import și 8 autorizații pentru introducerea deliberată în mediu în scopul testării și cultivării plantelor superioare modificate genetic.

Testarea se face în vederea înregistrării soiurilor de hibrizi în Catalogul Oficial, numai în centrele de testare care fac parte din rețeaua ISTIS. În anul 2006 au primit autorizație pentru testare următoarele companii:

- Monsanto - testare hibrizi de soia modificată genetic tolerantă la glifosat;
- Pioneer - testare hibrizi de soia modificată genetic tolerantă la glifosat, testare hibrizi de porumb toleranți la glifosat, testare hibrizi de porumb rezistent la insecte lepidoptere și toleranți la glifosat;
- Syngenta - testare hibrizi de porumb toleranți la glifosat.

În anul 2006, 1439 agenți economici și persoane fizice din 32 de județe au cultivat soia modificată genetic pe o suprafață de 137.275,5 hectare obținându-se o producție de 249.909 tone. Datele au fost furnizate de MAPDR.

Având în vedere numeroasele dezbateri la nivel european pe tema organismelor modificate genetic (OMG), precum și sensibilitatea politică a subiectului (majoritatea statelor membre și majoritatea consumatorilor europeni opunându-se cultivării plantelor modificate genetic și utilizării produselor obținute din acestea), este necesară clarificarea statutului soiei modificate genetic în țara noastră, întrucât acest tip de soia nu este aprobat pentru cultivare în Uniunea Europeană. În urma discuțiilor purtate de reprezentanții MAPDR cu experți ai Comisiei Europene, a reieșit necesitatea adoptării unei poziții clare din partea României în acest domeniu, în perspectiva integrării europene. Prin urmare, Guvernul României a decis interzicerea cultivării soiei modificate

genetic în România, începând cu data de 1 ianuarie 2007, conform reglementărilor în vigoare în Uniunea Europeană.

În legea nr. 256/2006 pentru aprobarea OUG nr. 195/2005, privind protecția mediului, la art. 54 alin 2, se specifică următoarele „de la data aderării României la UE, în România se interzice cultivarea plantelor superioare modificate genetic, altele decât cele acceptate de UE.”

A fost emis ordinul MAPDR nr. 730/2006 pentru aprobarea radierii soiurilor de soia modificată genetic din Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România.

România va continua armonizarea legislației naționale cu cea a Uniunii Europene, construirea cadrului instituțional pentru implementarea acesteia, în vederea întăririi sistemului de inspecție și control al activităților cu organisme modificate genetic. Trebuie dezvoltată capacitatea de control la frontieră (a importurilor, exporturilor și tranzitului OMG) precum și crearea de laboratoare pentru detecția și cuantificarea OMG

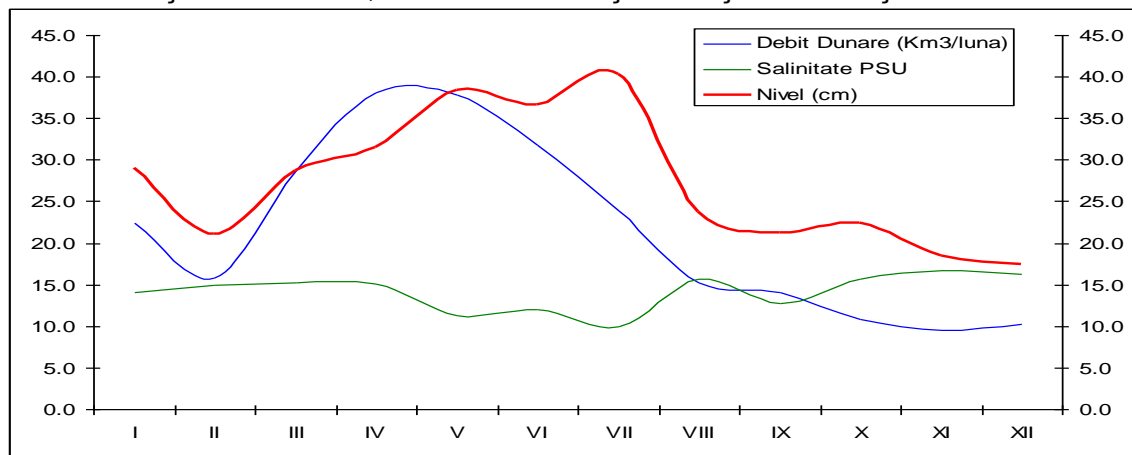
Mediul marin și costier

Mediul marin și costier se caracterizează prin ecosisteme și resurse vii marine, litoralul și zona costieră, indicatori de eutrofizare, specii marine periclitare, fondul piscicol marin etc. În ceea ce privește starea ecosistemului și resurselor vii marine, ponderea proceselor costiere exprimată în procente și raportul eroziune / acrețiune, ca modificare a liniei țărmului, au fost raportate la lungimea corespunzătoare de țărm monitorizat. Pentru o mai bună caracterizare a proceselor geomorfologice s-a calculat ponderea acestora separat pentru o perioadă medie de timp (2001-2005) și pentru perioada corespunzătoare intervalului 2005-2006.

Pentru perioada 2001-2005 au predominat procesele de stabilitate relativă în proporție de 63,79% din lungimea totală a litoralului monitorizat (94 km), eroziunea a fost de 32,25%, iar restul reprezentând acrețiune (3,96%).

Nivelul mării ca unul dintre indicatorii de stare a mediului marin din zona costieră a reflectat în anul 2006 influența de excepție a variațiilor debitului Dunării. În 2005 și 2006 debitul Dunării a fost de 277 Km³/an respectiv 259 Km³/an, depășind cu mult media multianuală, 207 Km³/an.

Evoluția nivelului mării, a debitului Dunării și salinității la Constanța în 2006

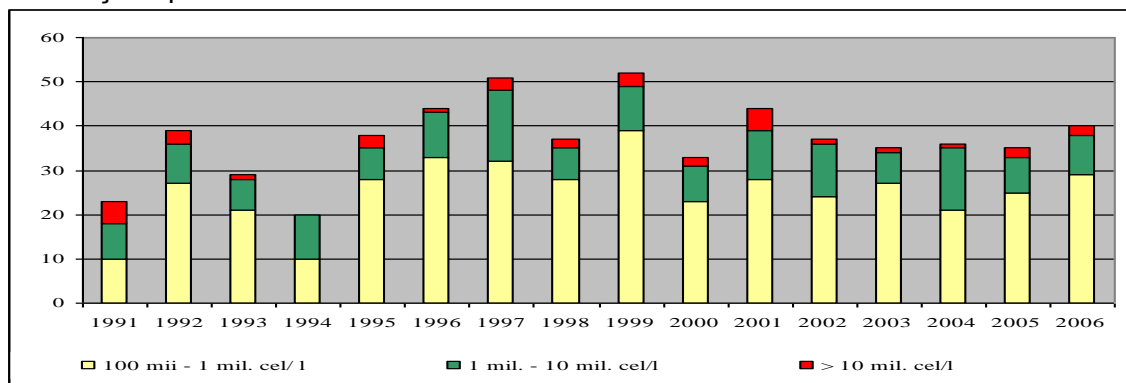

Despre starea ecosistemului marin, menționăm că zonele aflate sub influența deversorilor de ape uzate au prezentat, ca în anii anteriori, cele mai mari valori ale indicatorilor bacterieni analizați (>16.000 germeni/100 ml), cu posibil impact negativ asupra mediului marin și asupra sănătății umane. Această situație a fost consecința poluării apelor marine de îmbăiere datorită nerespectării de către turiști a normelor igienico-sanitare, a descărcărilor de ape uzate menajere fără epurare bacteriană și a influenței apelor fluviale din sectorul nordic în condițiile hidro-meteorologice specifice anului 2006.

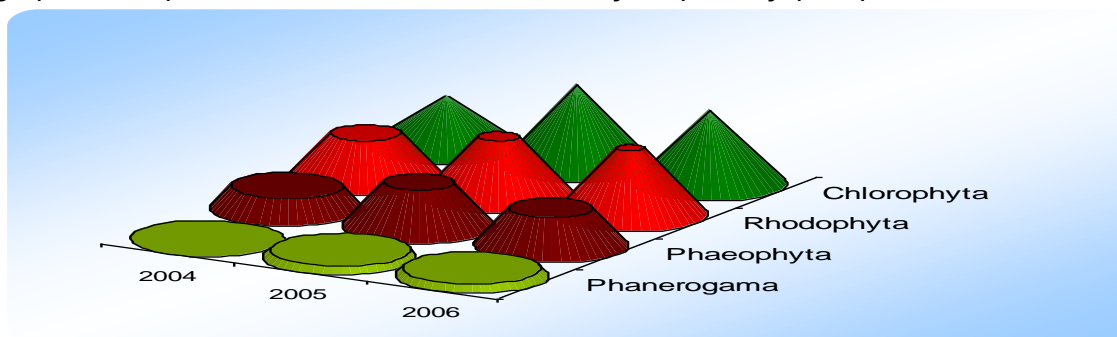
Indicatori de eutrofizare. Fitoplanctonul, indicator de stare a eutrofizării, a fost reprezentat de 184 specii algale aparținând la 7 grupe algale, din care dominante au fost

diatomeele în proporție de 40% din totalul speciilor, urmate de *dinoflagelate* (22%) și *clorofite* (20%). Speciile marine și marine – salmastricole au constituit 57% din total, alături de cca. 43% speciile dulcicole și dulcicole-salmastricole.

Numărul speciilor de fitoplancton cu dezvoltări importante în apele marine românești în perioada 1991-2006

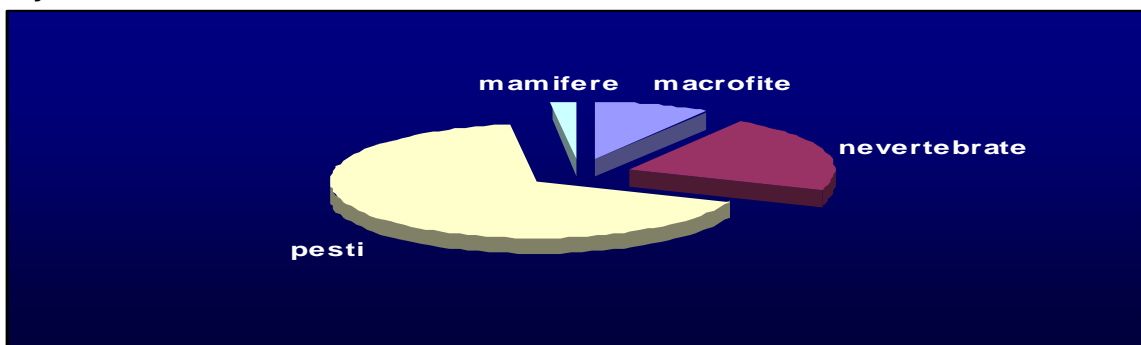
Variația diversității macroalgelor în ultimii trei ani arată o dominanță clară a algelor verzi (*Chlorophyta*) urmate îndeaproape de algele roșii (*Rhodophyta*), aceste grupe fiind reprezentate în medie de câte nouă și respectiv șapte specii.

Starea biodiversității a fost definită prin numărul total de specii identificate la litoralul românesc estimat la 2.945 (bacterii – 113, ciuperci – 55, alge microfite – 615, macrofite – 138, nevertebrate – 1730, pești – 141, păsări – 150 și mamifere – 3) și 29 de specii amenințate (EN și VU).

Lista Roșie a speciilor de macrofite, nevertebrate, pești și mamifere a cuprins un număr de 209 specii, dintre care 19 macrofite (9%), 45 nevertebrate (22%), 141 pești (67%) și 4 mamifere marine (2%) (Fig. 5.3.9).

Principalele grupe de specii periclitare de la litoralul românesc înscrise în Lista Roșie

Încadrarea speciilor de pești în Lista Roșie se prezintă astfel: dintre cele 141 de specii evaluate conform criteriilor IUCN, 2 sunt amenințate (EN), 2 vulnerabile (VU), 28 aproape amenințate (NT), 31 pentru care nu există motive de îngrijorare (LC) iar pentru

78 de specii nu există date suficiente (DD). Dintre toate aceste specii, anual se identifică în capturi circa 20 de specii.

Starea fondului piscicol marin. În 2006, la fel ca și în anii precedenți, activitatea de pescuit industrial practică de către pescarii profesioniști s-a desfășurat pe două categorii: pescuitul cu unelte staționare și pescuitul cu unelte active. La aceasta se adaugă și pescuitul costier la scară mică, practicat de pescarii amatori.

În sectorul marin românesc au fost semnalate tendințe privind evoluția indicatorilor de stare (biomasa, intensitatea reproducerii stocurilor, structura populațională), indicatori de presiune (salinitatea apei mării, specii gelationase, pescuit, capturi), indicatori de impact.